

ή ἑλλειψίς Μαικήνα δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ἐκτελέσῃ εἰς μεγάλην μεγέθη ὅ,τι εἰς μικρὰ σκίτσα ἐφιλοτέχνησεν. Ὁ «Πόνος» εἶνε δοκίμιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνατομικὴν παρατήρησιν, ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ συναισθήματος τοῦ πόνου, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσο βαθύ, ὥστε νὰ διαστρέφῃ τὸ σῶμα. Ὁ πόνος παρίσταται ὡς Προμηθεὺς τὸν ὁποῖον τὸ ἄλγος συσφίγγει, τοῦ ἐντείνει τοὺς μῦς, ὑψοῦ τοὺς ὤμους, εὐρύνει τὰ στήθη. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε ὁ κ. Θωμόπουλος ἡ ἑλληνικὴ μικρογραφία τοῦ Ροντέν. Ὁ τύπος τοῦ «Ἀστυφύλακος» εἶνε τύπος μᾶλλον ἐξηυγενισμένος· δὲν ἔχει τὸν ἀγροῖκον χαρακτῆρα τοῦ Ρωμηοῦ ἀστυφύλακος. Ἡ «μητέρα τοῦ Καμπύσου» εἶνε ἡ ἀρίστη προτομὴ του, ὅπως χειροτέρα εἶνε ἡ τοῦ Πέσματζόγλου. Ὁ Μελάς μόνον ἀπὸ κατατομῆς ἀναγνωρίζεται.

Ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς δίδει ἐν γυμνὸν καὶ μίαν προτομὴν, ὥσαν νὰ ὑποδεικνύῃ ὅτι ὁ ἱκανὸς γλύπτης πρέπει νὰ ἐργάζεται εἰς ἀμφοτέρα τὰ εἶδη. Ἡ Εὐα μετὰ τὸ ἀμάρτημα! Ἡ ἰδέα ἀπεδόθη μὲ πολλὴν τέχνην καὶ μὲ εἰλικρινὲς αἶσθημα. Εἶνε ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ ἀμαρτήσασα ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ καὶ κύπτει τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν μετανοοῦσα. Ἡ στάσις αὐτὴ εἶνε ἐκ τῶν δυσχερεστέρων. Ἐπρεπε, ἀφοῦ τὸ πρόσωπον δὲν φαίνεται, νὰ δώσῃ ὁ καλλιτέχνης ὅλην τὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ κατώρθωσεν· ἡ ράχις ἰδίως ἔχει ἀνατομικὴν ἀκρίβειαν, παλμὸν ζωῆς. Καὶ φαίνονται μὲν οἱ μηροὶ εὐτραφεῖς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀτεχνία, ἀν λάβῃ τις ὑπ' ὅψει ὅτι ὁ γλύπτης θὰ ἠθέλησε βεβαίως οὕτω νὰ εἰκονίσῃ ἐμφαντικώτερον τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς, ἥτις προηγήθη τοῦ ἀμαρτήματος.

Ὁ κ. Γεωργαντῆς ἐφάνη καινοτόμος εἰς τὴν «Εὐαν», ὅσον φαίνεται ἐπίσης καλὸς τεχνίτης εἰς μίαν περίεργον κεφαλὴν: τὸν «Κύρ Χρήστον». Ἐξέλεξε κεφαλὴν, εἰς ἣν ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ δύναμιν ἐκφράσεως καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς.

Ὁ κ. Δημητριάδης, κάλλιστος μαθητὴς τοῦ κ. Βρούτου, ἐκθέτει ἓνα Ἀράπην, ἔργον ἔχον ἀρετάς.

Αἱ ἀδραὶ χεῖρες τῶν κυριῶν ἔρχισαν νὰ συνειθίζουσιν εἰς τὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν πηλὸν καὶ τὸν γῦψον, ὥστε νὰ διευσθύνουν ἤδη ἀσφαλῶς τὸ γλύφανον. Ἡ κ. Γεωργαντῆ ἐκπλήσσει μὲ ἐν ὥραιότατον ἀγαλμάτιον. Χαριτωμένη παιδίσκη παίζει τὸ νέον

Ἑλένης Γεωργαντῆ

«Διαβολὸς»

παιγνίδι, τὸν «Διάβολον». Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἡ ἔντασις τοῦ περιέργου βλέμματος εἶνε τεχνικώτατα. Εἶνε ἔργον, τὸ ὁποῖον διακρίνεται διὰ τὴν ἀπλότητα ἐν τῷ συνόλῳ καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἐπίπεδα.

Αἱ δεσποινίδες Σκούφου καὶ Στεφάνου ἐργάζονται ἀρκετὰ φιλοτίμως.

Εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἔκθεσιν δέον νὰ ἐξαρθῇ ἡ φιλόκαλος καὶ καλλιτεχνικὴ ἀληθῶς διακόσμησις τῶν αἰθουσῶν.

ΔΙΚ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας Κάρολος Διὲλ ἐξέδωκε πρῶτος θανυμάσιον τόμον, ὁ ὁποῖος τιλοφορεῖται «Βυζαντιναὶ Φυσιогνωμίαι» καὶ ὁ ὁποῖος παρέχει πιστὴν εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν» τῆς πρώτης σταυροφορίας— γράφει ὁ κ. Διὲλ εἰς τὸ βιβλίον του—ἡ Κωνσταντινούπολις ἐξηκολοῦθει ἀκόμη νὰ εἶνε μία ἐκ τῶν θανυμασιωτέρων πόλεων τῆς Οἰκουμένης. Εἰς τὴν ἀγοράν τῆς ἡδονατικῆς νὰ εὖρῃ πωλούμενα τὰ προϊόντα δλων τῶν χωρῶν τῆς γῆς. Ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τεχνιτῶν τῆς ἐξῆλθε πᾶν ὅ,τι πολυτελὲς καὶ τέλειον ἐργάσασεν ὁ Μεσαιῶν.

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκυκλοφόρει πληθεὺς τόσον λαμπρὸν, τόσον πολυτελῶς ἐνδεδυμένον, ὥστε, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐνὸς συγγραφέως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅλοι οἱ Κωνσταντινουπολίται ἐφαίνοντο δι' ἡσαν τέκνα βασιλέων.

Παρουσιάζει κατὰ τὴν φυσιогνωμίαν τῆς διασῆμου λογογράφου Ἀννης Κομνηνῆς, τῆς δεκαπενταετοῦς Αυτοκρατορίδας Εἰρήνης Δούκα, τοῦ ποιητοῦ Θεοδώρου Προδρόμου καὶ τέλος τῶν Παλαιολόγων καὶ τῶν διαφόρων ἐξ Εὐρώπης πριγκηπισσῶν, αἱ ὁποῖαι εἰσήγαγον τὴν πορφύραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅλλ' αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις ἐθεωροῦντο πάντοτε ὡς «ξένοι» ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν.